

Με παρέμβαση σε πέντε ειδησεογραφικά sites που στεγάζονται στο κέντρο της Αθήνας την Τετάρτη 25 Ιούνη, ξεκίνησε η καμπάνια της Συνέλευσης εργαζομένων/ανέργων/φοιτητών στα ΜΜΕ για την οργάνωση και ενημέρωση των εργαζομένων στα sites. Ύστερα από αφισοκολλήσεις έξω από «μαγαζιά», γραφεία σωματείων του κλάδου αλλά και στην ευρύτερη περιοχή της Αθήνας, μέλη της συνέλευσης επισκεφθήκαμε τα paraskhnio.gr («Παρασκήνιο»), toxrima.gr («Το Χρήμα»), verysorry.gr και τα γραφεία των ηλεκτρονικών εκδόσεων

των free press εφημερίδων «Athens Voice» και «Lifo».

Εκεί μοιράστηκαν κείμενα της ανοικτής συνέλευσης στους εργαζομένους, με τους οποίους συζητήσαμε για τις συνθήκες εργασίας, την καμπάνια για τα sites και τις δράσεις της συνέλευσής μας, ενώ ακολούθησαν και «φιλικές» κουβέντες με διοικητικά στελέχη. Κατά την πενταπλή παρέμβασή μας διαπιστώθηκαν για μια ακόμη φορά οι αθλιότητες των αφεντικών στα sites, οι οποίοι έχουν δημιουργήσει πραγματικά κάτεργα, στοιβάζοντας νέους – κατά κύριο λόγο – ανθρώπους με πενιχρές αμοιβές ακόμη και των 200 ευρώ το μήνα και δίχως ασφάλιση. Η απασχόλησή τους μπορεί να φτάνει 10ωρες και 12ωρες βάρδιες με δουλειά και τα Σαββατοκύριακα, ενώ κυριαρχούν το «μπλοκάκι», η «μαύρη» εργασία και η απόδειξη δαπάνης.

«Ξέρετε πως δουλεύουν οι δημοσιογράφοι εδώ; Αναλαμβάνουν μηνιαία πρότζεκτ. Σα να δούλευαν από το σπίτι τους. Μπορούν και να μας στέλνουν άρθρα από τις διακοπές τους», είχε το θράσος να απαντήσει κοστουμαρισμένο διευθυντικό στέλεχος στο «Παρασκήνιο», όταν ερωτήθηκε για την «καραμπινάτη» παρανομία της πληρωμής με απόδειξη δαπάνης. Αναφερόταν στους ίδιους δημοσιογράφους που απασχολεί καθημερινά σε συγκεκριμένο χώρο (τα γραφεία της εταιρείας) για 8 και 10 ώρες – ορισμός της εξαρτημένης εργασίας – δίχως ασφάλιση, με «χαρτζιλίκια» των 300 έως και 600 ευρώ για τους ...τυχερούς, ή και «εθελοντές» στους οποίους απλά τάζει ότι κάποτε θα πληρωθούν. Αυτό όμως είναι το πεδίο που οι επαγγελματίες συνδικαλιστές της ΕΣΗΕΑ, και όχι μόνο, «άνοιξαν» στους κεφαλαιοκράτες, δια της απουσίας τους. Με ανούσιες συζητήσεις για αλλαγή Καταστατικού που επαναλαμβάνονται την τελευταία δεκαετία και με αστείες εξαγγελίες του ΔΣ της ΕΣΗΕΑ για δημιουργία μητρώου ΜΗ μελών (!), το πρόβλημα όχι μόνο δε λύνεται, αλλά διαρκώς θα οξύνεται.

Οι παρεμβάσεις της Συνέλευσης Εργαζομένων/Ανέργων/Φοιτητών σε sites και «παραδοσιακά» ΜΜΕ θα συνεχιστούν. Να είναι βέβαιοι οι εργοδότες στις «γαλέρες» του Τύπου πως θα μας βρίσκουν ξανά και ξανά μπροστά τους. Μόνος δρόμος για όλους εμάς τους επισφαλείς εργαζομένους είναι αυτός του συλλογικού αυτοοργανωμένου αγώνα. Όχι μόνο ως ζήτημα αξιοπρέπειας, αλλά πλέον και ως αγώνα για τη ζωή και την επιβίωσή μας απέναντι στον ολοκληρωτικό πόλεμο που μας έχουν κηρύξει τα αφεντικά.

Ακολουθεί το κείμενο που μοιράστηκε:

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΣΕ SITES: ΧΩΡΙΣ ΣΩΜΑΤΕΙΑ, ΧΩΡΙΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ... ΩΣ ΠΟΤΕ;

Συντάκτης ροής, social media manager, content editor, καταχωρητής, εξωτερικός συνεργάτης με το κομμάτι και πολλά ακόμα: χιλιάδες θέσεις εργασίας έχουν δημιουργηθεί τα τελευταία χρόνια στον κλάδο των μέσων μαζικής ενημέρωσης και ειδικότερα στον τομέα των sites και των ηλεκτρονικών εκδόσεων. Μόνο που δεν είναι ούτε ακριβώς θέσεις, ούτε εργασία.

Η ΣΥΝΤΡΙΠΤΙΚΗ ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑ των sites λειτουργούν ως σύγχρονα κάτεργα και οι εργαζόμενοι ως οι δούλοι του 21ου αιώνα. Και οι παραπάνω λέξεις δε χρησιμοποιούνται μεταφορικά αλλά κυριολεκτικά αφού όταν μιλάμε για εργασία σε sites κυρίως έχουμε να κάνουμε με μαύρη, ανασφάλιστη εργασία, 1ωρες και 12ώρες βάρδιες, δουλειά τα Σαββατοκύριακα και τις αργίες και πενιχρούς μισθούς.

ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ συνθήκες που μπορεί να βρεθεί σε sites είναι το δήμερο, 8ώρο «μπλοκάκι» για 400-600 ευρώ καθαρά. Το δήμερο συνήθως μεταφράζεται σε 12 συνεχόμενες μέρες δουλειάς και δυο Σ/Κ ξεκούραση το μήνα. Το «μπλοκάκι» (και μερικές φορές η δουλειά από το σπίτι) διασφαλίζει ότι ο σύγχρονος μισθωτός σκλάβος δεν θα έχει τα δικαιώματα που απορρέουν από τη φύση της εξαρτημένης εργασίας που εκτελεί: δεν θα δικαιούται δώρα και επιδόματα, υπερωριακή αμοιβή για τα Σ/Κ, τις νυχτερινές βάρδιες και τις αργίες, δεν θα μπορεί να διαμαρτυρηθεί συνδικαλιστικά, ενώ ως «ελεύθερος επαγγελματίας» θα πληρώνει μόνος του και την ασφάλιση.

ΑΛΛΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ επιλέγουν να δίνουν τη μόνιμη δουλειά του σαββατοκύριακου σε «εξωτερικούς συνεργάτες», πάντα «μπλοκάκιδες». Κάποιοι επιζητούν μέχρι και 16ωρη εργασία το Σάββατο και άλλο ένα 16ωρο την Κυριακή και προσφέρουν 150-350 ευρώ καθαρά το μήνα. Και υπάρχουν πάντα και οι μόνιμοι ανακυκλούμενοι, (αποτελούν κανόνα στα αθλητικά sites) οι «εθελοντές» που «μαθαίνουν» τη δουλειά, κάνουν την «πρακτική άσκηση» τους και θα πρέπει να είναι ευχαριστημένοι αν πάρουν κανένα «μαύρο» χαρτζιλίκι πού και πού από το αφεντικό.

Αυτές οι εργασιακές συνθήκες αποτελούν την πραγματικότητα για τους εργαζόμενους στις ηλεκτρονικές εκδόσεις, ακόμα και πριν από την εποχή των μνημονίων. Με την εξάπλωση των διαδικτυακών μέσων και την επέλαση των μέτρων λόγω οικονομικής κρίσης, η κατάσταση έγινε απλώς χειρότερη.

ΚΑΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ευκαιρία, ο καθένας πλέον που διαθέτει αρκετό θράσος και τομαρισμό, μπορεί να ξεκινήσει ένα site, μια start-up διαδικτυακή κοινότητα και να «χρεια-

στεί τη βοήθεια» κακοπληρωμένων και εξουθενωμένων από τα ωράρια εργαζόμενων. Τα αφεντικά εκμεταλλεύονται τις νομοθεσίες των μνημονίων, τις χιλιάδες απολύσεις και τους εκατοντάδες χιλιάδες νέους ανέργους για να μας εκμεταλλευτούν ακόμα περισσότερο, για λιγότερα από τα βασικά και με σκυμμένο το κεφάλι.

ΤΟΝ ΙΔΙΟ ΔΡΟΜΟ ακολουθούν και τα sites μεγάλων ομίλων με αποτέλεσμα να δημιουργείται ένα όσο γίνεται πιο φθηνό και απροστάτευτο εργατικό δυναμικό, χωρίς δικαιώματα, χωρίς ασφάλιση, χωρίς επιδόματα, χωρίς έστω αυτή την τυπική ιδιότητα του εργαζόμενου ή του ανέργου – μια ανεργιάστη μάζα εξατομικευμένων «εφέδρων» που άλλοτε θα δουλεύουν, άλλοτε όχι, άλλοτε θα επιβιώσουν, άλλοτε όχι, πάντα όμως σύμφωνα με τις ανάγκες και τις προδιαγραφές των αφεντικών.

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΔΙΑΜΟΡΦΩΜΕΝΟ σκηνικό, τα σωματεία του κλάδου των ΜΜΕ αν δεν είναι εντελώς εχθρικά προς τις διεκδικήσεις των εργαζόμενων στα sites, είναι αδύναμα να σταθούν στο ύψος των περιστάσεων και να προσπαθήσουν να προστατεύσουν τους εργαζόμενους από την εργασιακή βαρβαρότητα.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΔΕ ΑΝΕΚΔΟΤΟ το ακούσαμε πρόσφατα με την ανακοίνωση της βούλησης της ΕΣΗΕΑ για τη δημιουργία «Μητρώου δημοσιογράφων-μη μελών της Ενώσεως» που εργάζονται σε ενημερωτικά διαδικτυακά μέσα. Το Δ.Σ. της ένωσης, δηλαδή, αποφάσισε να προχωρήσει στη δημιουργία ενός μητρώου που, όσο και να ψάξει κανείς, όμοιά του (μη μελών!) δεν έχει καταρτίσει κανένα συνδικαλιστικό σωματείο, «προκειμένου να καταγράψει την κατάσταση που επικρατεί και στη συνέχεια να προχωρήσει σε κάριες παρεμβάσεις για την αντιμετώπιση των προβλημάτων των συναδέλφων», σύμφωνα με τη σχετική ανακοίνωση. Η γελοιότητα ξεχειλίζει. Την τελευταία δεκαετία, κανένα από τα πέντε Δ.Σ. που πέρασαν από τις καρέκλες του 5ου ορόφου στην Ακαδημία δεν ασχολήθηκε ποτέ με τους εργαζόμενους συναδέλφους στο διαδίκτυο, ούτε βέβαια έκανε τις απαραίτητες ενέργειες προκειμένου να δρομολογηθούν οι χρονοβόρες (και πιθανά αδιέξοδες) διαδικασίες για την αλλαγή του καταστατικού της ΕΣΗΕΑ, ώστε να αποκατασταθεί αυτή η χρόνια αδικία. Και αυτό, βέβαια, συνέβαινε γιατί τόσο τα Δ.Σ. που περνούν από την ΕΣΗΕΑ, όσο και αρκετά μέλη της, επέλεξαν αυστηρά και ξεδιάντροπα, για καθαρά συντεχνιακούς και ωφελμιστικούς λόγους, να κρατούν κλειστές τις πόρτες του σωματείου καταδικάζοντας έτσι τους συναδέλφους μας να πέφτουν παντελώς ανυπεράσπιστοι στα χέρια της άγριας εκμετάλλευσης.

ΣΕ ΟΛΟ ΑΥΤΟ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ, όλα τα ΔΣ της ΕΣΗΕΑ σφύριζαν αδιάφορα στις δημόσιες εκκλήσεις των συναδέλφων εργαζόμενων στο ίντερνετ προκειμένου να αναγνωριστεί η ύπαρξή τους από το σωματείο. Οι πεφωτισμένοι συνδικαλιστές όχι μόνο καμώνονταν ότι δεν αναγνωρίζουν τη νέα, ηλεκτρονική πραγματικότητα που διευρυνε το «πλάτος» της ενημέρωσης και το μέγεθος της σχετικής αγοράς εργασίας, αλλά έκλειναν και τα μάτια (όπως και συνεχίζουν να κάνουν) μπροστά στο γεγονός της απεργασίας πολλών sites κατά τις ημέρες των απεργιακών κινητοποιήσεων, οι ιδιοκτήτες των οποίων καλούν τους εργαζόμενους να δουλέψουν κανονικά, επικαλούμενοι με περισσή υποκρισία, ωσαν να ενδιφέρονται για τα συνδικαλιστικά δικαιώματα των εργαζόμενων τους, ότι δεν καλύπτονται από την ΕΣΗΕΑ.

ΚΑΙ, ΕΝΤΑΞΕΙ, ΤΟΣΟ ΚΑΙΡΟ οι συνδικαλιστές της ΕΣΗΕΑ, υπερασπιζόμενοι τα συμφέροντα της κλειστής δημοσιογραφικής τους κάσας, αρνούσαν να αναγνωρίσουν το αυτονόητο της ύπαρξης των εργαζόμενων στα ίντερνετικά μέσα ενημέρωσης καθιστώντας τους στην πράξη κάτι σαν φαντάσματα. Εντούτοις, είναι αδύνατο να πιστέψει κανείς ότι το σημερινό ΔΣ της ΕΣΗΕΑ δεν γνωρίζει τη γέννηση και ύπαρξη, εδώ και ενάμιση περίπου χρόνο, της ΕΝΩΣΗΣ ΕΚΔΟΤΩΝ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟΥ (ΕΝΕΔ), η οποία στεγάζεται στα γραφεία του ΔΟΛ του Σταύρου Ψυχάρη. Αλλά και το πώς, μέσω αυτής της σχετικά νέας «Ένωσης», οι ίδιοι παραδοσιακοί ιδιοκτήτες των ΜΜΕ προσπαθούν να μοιράσουν την καινούρια πίτα, μόνο και μόνο για να την ελέγχουν απόλυτα, λόγος για τον οποίο έχουν αρχίσει τις μονοπωλιακές μετρήσεις της αγοράς στον ηλεκτρονικό τύπο, στην ουσία με τις ίδιες μεθόδους που χρησιμοποιούσαν και με τον παραδοσιακό, προκειμένου να μοιράσουν τη νέα αγορά: αναμεταξύ τους και με ελάχιστους νεόκοπους παίχτες.

Η ΕΣΠΗΤ, ΑΠΤΗΝ ΑΛΛΗ, ένα σωματείο με μικρή δυναμική και ακόμα λιγότερη θέληση, έχει αποτύχει να λειτουργή-

σει οργανωτικά και να βοηθήσει συνολικά στη βελτίωση των συνθηκών εργασίας στα sites. Ο θεσμικός ρόλος του σωματείου δίνει την ευκαιρία για ενημέρωση και ζύμωση με τους εργαζόμενους, χρήση θεσμών και εργαλείων (Επιθεώρηση Εργασίας, έλεγχος από το ΙΚΑ, κτλ), προσπάθειες οργάνωσης των εργαζόμενων και βέβαια σκληρή αντιπαράθεση με τους ιδιοκτήτες των sites. Αντί για αυτό, η συνδρομή του σωματείου περιορίζεται σε μεμονωμένες περιπτώσεις εργαζόμενων και αυτό κυρίως στο νομικό κομμάτι της διεκδίκησης. Οι «αφανείς» εργαζόμενοι του διαδικτύου έχουν περιθώρια αντίστασης και οργάνωσης. Υπάρχουν παραδείγματα όπου οι εργαζόμενοι με την αλληλεγγύη συναδέλφων διεκδίκησαν και κατάφεραν να αποκτήσουν τα εργασιακά τους δικαιώματα. Η δικαστική απόφαση που ορίζει ότι οι εργαζόμενοι σε sites πρέπει να προσλαμβάνονται και να αμείβονται ως συντάκτες (βλ. αναλυτικά, <http://katalipsiesiea.blogspot.gr/2012/03/sites.html>), η ασφάλιση εργαζόμενων μετά από παρεμβάσεις και η συλλογική δύναμη που προκύπτει από τους κοινούς αγώνες, είναι μερικές μόνο ενδείξεις ότι τίποτα δεν έχει χαθεί και ότι μπορούμε να κερδίσουμε τα πάντα.

ΕΠΙΛΕΓΟΥΜΕ ΤΟ ΔΡΟΜΟ του συλλογικού αυτοοργανωμένου αγώνα, όχι μόνο ως ζήτημα αξιοπρέπειας, αλλά πλέον και ως αγώνα για τη ζωή και την επιβίωσή μας απέναντι στον ολοκληρωτικό πόλεμο που μας έχουν κηρύξει τα αφεντικά. Πολεμάμε τη διάχυτη μοιραλατρία, τη δουλοπρέπεια και τις καριερίστικες αυταπάτες. Οι εργαζόμενοι στα sites να πιάσουμε το νήμα των εργατικών διεκδικήσεων και να συζητήσουμε για τα εργατικά μας συμφέροντα και τις προοπτικές μας απέναντι στην εργασιακή ισοπέδωση που βιώνουμε. Ταυτόχρονα, να αυτοοργανωθούμε σε οριζόντιες δομές με τους συναδέλφους μας σε κάθε χώρο εργασίας, αλλά και διακλαδικά, και εργαζόμενοι/ες-άνεργοι/ες, με τη συναδελφική μας δύναμη και την ταξική μας αλληλεγγύη, να παλέψουμε από κοινού για

ΝΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΟΥΜΕ ΟΣΑ ΔΙΚΑΙΟΥΜΑΣΤΕ

- **Μισθό συντακτών, με πλήρη ασφαλιστικά δικαιώματα**
- **Πενθήμερη εργασία με δυο ημέρες ρεπό την εβδομάδα και υπερωριακή αμοιβή για εργασία τα σαββατοκύριακα, τις αργίες και τις νυχτερινές βάρδιες.**
- **Πλήρη συνδικαλιστικά δικαιώματα.**

Συνέλευση έμμισθων, άμισθων, "μπλοκάκηδων", "μαύρων", ανέργων και φοιτητών στα ΜΜΕ katalipsiesiea.blogspot.gr
Συνέλευση κάθε Τρίτη στα γραφεία της ΣΒΕΟΔ, Σκυλίτση 10, Εξάρχεια